

URI ASAF

Kiürített Édenkert

Mi kezdte ki az ember ártatlanságát? Az, hogy egyetlen parancsolatnak se tett eleget. Ehhez túl lassan járt, talán nem is volt ébren. A hűségem egyszerre billeg és szilárd, mint a planéta. Nehéz sötétben a levegőből ereszkedni, még nehezebb behunyt szemmel váratlanul földet érni. Kell egy fénypont, egy kapaszkodó, egy lámpasor. Jeruzsálemben közel vagyok a saját síromhoz.

Szeretném, ha a pokol olyan lenne, mint a Nagycsarnok

Mikor a királylepke repül, szöghaja a homlokába hull. Árja szépség, határok nélkül. Olyan jól áll neked ez az ország, mint az estélyi ruha, különösen, ha a ciprusfa elé állsz. De vigyázz, soha nem tudhatod, hogy alvás közben milyen veszélybe sodródsz: hátulról megfogja a lábadat egy kéz. Szeretném, ha a pokol olyan lenne, mint a Nagycsarnok.

A homokdűnék között

A homokdűnék között él a mandulavirág illatú rekettyebokor. A dűnét lakhelynek is elképzelem, kék tengerszegéllyel, amely az égbolt földi mása. Nehéz virágillat terjeng, sehol egy tájékozódási pont. Barátomat megkértem, hogy jöjjön ki velem a tengerpartra. Nem mintha olyan jóságos volnék, hanem mert élő pajzsnak szántam. Könnyen felemelem, pedig nálam egy fejjel magasabb. A lábánál fogva magamhoz szorítom, mintha kartonpapírból lenne, és arra mutatok vele, ahol a veszély leselkedik. Úgy humorít, mint egy kezdő úszó, a szeme csillog, és fitos orrával előrebök.

Imaszőnyeg

A homlokom tűzfal. Ilyenkor azt gondolom, hogy a kertbe vetném magamat a nyitott ablakon keresztül. De a súlytalanság életben tart. Ha magam előtt látom a levágásra váró állatot, belém fagy a szó. Ilyennek még soha nem láttam az árnyékomat. Néhány órára szükség van a szádra, hogy lélegeztess, hogy ne álljak így, a jégtáblákkal az ölemben. De úgy számolom, hogy a selyemruhából nemsokára kiszáll az élet, mint Coppéliából, akit óránként felhúznak. Az imaszőnyegre lép a hangod, mint a kakas, aki a tető szélén fogadja a vihart.

Fölény

Az égből finomszálú eső ered, először könnyedén és átlósan, majd sűrű függönyként. A terasz szürke sakktáblája felfogja az esőt. Körülüljük a vastag tölgyfaasztalt. Ortodox vendégeimhez fordulok, a nevüket kérdezem. Ők gyanakodva néznek rám, az arcuk égő rózsza, a hajuk hollófekete. Jó látni őket, de a múltjuktól és a jövőjüktől félek. Fölényt sugároznak, én üresnek érzem magamat, romlottnak.

A komp

A gyerekkori illatok, hiába fogom ki őket ugyanabból a régi utcából, elszöknek, vagy közömbösen a helyükön maradnak. Hozzám és egymáshoz dörgölöznek. Ugyanaz az érzés, mint amikor a sekély vízben kishalak raja közepén állok. Elszánt leszek, megvárom, míg zöldbe borul minden fa. A Duna hidak között gyalogolva, úgy látom, hogy eddigi életemet a két ujjam közé vehetem. Meglepő, hogy mennyire egyszerű és áttekinthető az élet. A felejthetetlen arcokból és pillanatokból pikkelyek szűrődnek át, melyeket nagytóval nézek. A levegő körbejár, és nem vagyok semmivel osztható

ZSÁVOLYA ZOLTÁN

Lebomló nyaraló

„Fénygerendák közt év honolt”, és nem is egy, de több-tized.

Századnyi temporál-távolság dúlta, dongák feszültek hőn bele,
 vagy közte; boltozatosság *helyett*. Foghíjasan, kísértettest
 állt ott (?), s mikor az árnyék talan dél megjött, eltűnt a semmibe
 pár pillanatra... Majd kastélyromokkal elkeverve – mint álmodta rég
 azt nagypapa –, állt elő újólag a képe („szuroksötétes fényezet”).

Így mondta grószfater; s hogy látta mindezt, bőven elhiszem. De ám
 csak neki egyedül. Mert mások is, izé... – Ő „mintajaul” tette be,
 sokszor, fényi gépébe; aztán magnézium-lapként húzgálta elő;
 takart, nagy dobozából (hej, obskurancia!): *repült* (a kismadár).
 És mégis! „Pénzeért” hogy felhúzatta, aligha sejdítette, mint hasonlít az
 óriás ködbagolyvár saját villájára. Bár... „De lehet-é hát ennyire?!”

Annál is inkább baj volt ám, hogy marhán visszatért a „helyszíne”
 neki, mert e ház útvesztő lett egynehány tucatnyi négyzetméteren;
humanus lépték tervileg, s korántsem az: emberfeletti tér
 sokkalta inkább. (Groszi bolyongott mellette tovább a meredek
 hegyoldalak simább földútjain, mint azelőtt. Akárha önnön iskolá-
 já járná át; s mi történik?: tényleg leledzett arra egy szép szerzetestanár!)

*

Mindannyian fogorvosok vagyunk mi, én, apám; a nagyapám
 még, mondjuk, nem – lehetne talán *tiszteletbeli*, ekként hiszem:
 Szakállas Bátor vallatós-zobáiban, a „folyók városának” mélyein;
 nyújtott hegyű fúrók vércsatornáin *Ínyes Mester* (váj munkadarab)...
 (Jól kereső, ámde szerény, szolidas öntudattal áldott csendes emberek
 volnánk különben tényleg. Nem győzőm hangsúlyozni, hogy *Tatánka* is.)

Ezt mások nem hiszik. Nekik, bizonyonnan nem jött szembe még
 e „Koporsóhegy” szőlőskertjein, fess rétjein meg parlagfüves szérűin
 (földutak folytatásain, ha úgy tetszik, hisz tetszeni bizonyosan
 tudó tájon – ha más nem is!), tehát még nem „közelgte” őket őszi éj
 visszhangos, páracseppekkel felékesített erdőközség-labirint-
 ján emez bölény, hogy azt gondolták róla: ők maguk! (mivel rokon).

Hol ők maguk: egy önpokol. S hogy mások, mégis, mik, azt nem tudom.
 Nem is sejtem, és nincs rá semmi hipotézisem, hacsak nem úgy,
 hogy enyhítette a galambfehér hajú, határozott és finom arcú lény:
 a mondott szerzetestanár (ha néha felkereste, elzarándokolt
 hozzá) e belviszonyt; a bolyongást a furcsa házig s vissza fenn, a tetőn –
 egyszóval mindent. (Bár „csak” szerzetét és iskoláját képviselte arratájt.)

*

Egész *wasistdas* ez, ha belegondolok. S ha több nem is. Habár
mi is a több s minél? Az valami tán, hogy szobát rakol
garázs tetejire, a pinceelőteret pedig megnagyobbítod?
De kétszeresen ám! Habarcsban nyomsz bazalttéglat bazalttéglaig el
ezerszer, tízezerszer, s már hallnak hívod, neve terasz; a végtelen
hátsul-fent illetőleg lent-elől; itten bejártilag s napfogóan *megjelen*(?).

Kérdezem ezt!, mert ez apám. Mert ő a „többiek” – tetszik már érteni?!
Lényegileg nem több és kevesebb: bőszült kontrasztmodul
hozzánk, a nagyfateral; a szerzés és építés eszes mérnöke. Míg
én, hitemre!, s úgy bizony!, mint Th(é) Mann-nál *Hanno*, a dekadens,
kis művészsarj vagyok, *inkább*. Arról meg mint beszéljek, ha beszé-
lek is úgy rejtjelest és folyvást: fúrónak másik oldalán állt a Groszi...?!

Gyónását kihallgatva tudtam meg, és jelzem csendben, akkortájt esett
le az első cserép a nyaralóról, melynek „jó gazdája” ma sem vagyok.
Apróságok, ó, már bocsánat!, nem mozgatnak. Dús képeslapjai
vitorlásoknak sem: *azóta* szürkefeketén fekszenek el *vizualiter*. –
Kerékpározom, mint a szerzetestanár; stólat és bűnt ha letesz az ember,
már nem „bolyong”, hord penitenciát, mint *mi*: „Tekerjetez Égbe ezerrel!”

SCHEIN GÁBOR

(alvó fény)

túl régiek vagyunk, mégis újak,
s hogy milyen időt mér velünk
az óra, mindig későn értjük, utólag,
egyszerre telik nyarunk és telünk.

siess, mondjuk. de éjfélnek és délnek
egy a mutatója, s ha ébreszt is alvó fényt
trappolásunk, úgy veszítjük el, amit megérintett,
mint kabátzsebből csörgő aprópénzt.

fénnyel fizetünk mindenért, és későn
vesszük észre. arcunkon ez hagy pecsétet.
sötétülnek a ráncok, de ami még jön,
veszendő napok, mozdulatlan évek,

színtelenné előttünk sosem fakulnak.
ha régiek vagyunk is, mindig újak.

(algor)

kihúlt az ősidei föld. a koponyaív
alatt olykor még feltör egy forrás, a fagyos
lebenyek közt egy parányi izlandon, mint a szív,
lűktetve. s fent, hol a kontinens széle már szakadoz,

olykor még kigyúlnak a sejtek, mint a karácsonyfaéágók.
de a forrás rögtön elapad, az idegpályák láza
hamar szűnik. a kásás, sötét föld lakatlan, vándor se járja.
a törékeny koponyabolt fölött az elektronikus, kéklő

végtelen villózó fényekkel, harsány futással kerít,
s úgy ejt kábulatba, hogy az ősidőkből maradt csendben
vonyító fájdalmukat a sejtek föl sem ismerik.

minek lettem birtoka? fáradtan fekszem, megnyugtató
a falak, a plafon fehérsége, s oldódik testemben,
mint alig hallható, távoli zene, a múltó nap.